

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9CdoGp/1/2020
Identifikačné číslo spisu: 7210215181
Dátum vydania rozhodnutia: 29.03.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:7210215181.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu nebohého Q. I., narodeného X.X.XXXX, zomrelého XX.X.XXXX, naposledy bytom v J., N. XXX/X, proti žalovanému 3 F s.r.o., so sídlom v Košiciach, Toryská 1, IČO: 36 203 661, zastúpenému JUDr. Vladimírom Kucharčíkom, advokátom, so sídlom v Košiciach, Štefánikova 40, za účasti intervenienta ČSOB Poist'ovňa, a.s., so sídlom v Bratislave, Žižkova 11, IČO: 31 325 416, o náhradu bolestného a sťaženie spoločenského uplatnenia, vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 37 C 97/2010, o dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 24. júla 2020 sp. zn. 5 Co 74/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky o d m i e t a.

Žiadna zo strán a intervenient nemajú nárok na náhradu trov konania.

Odôvodnenie

1. Podanou žalobou sa žalobca, ktorý v priebehu konania zomrel (XX.X.XXXX) domáhal voči žalovanému, za účasti intervenienta na strane žalovanej, náhrady bolestného a za sťaženie spoločenského uplatnenia.

1.1. Uznesením z 18. októbra 2019 č. k. 37 C 97/2010 - 329 Okresný súd Košice II (ďalej len súd prvej inštancie) konanie o náhradu bolestného a sťaženie spoločenského uplatnenia zastavil. Stranám nárok na náhradu trov konania nepriznal. Žalovanému spolu s intervenientom uložil povinnosť nahradiť trovy štátu predstavujúce znalečné v plnom rozsahu, pričom o výške náhrady trov štátu bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia. Žalovaného spolu s intervenientom zaviazal spoločne a nerozdielne uhradiť súdnej znalkyni z odboru zdravotníctvo a farmácia, z odvetvia oftalmológia (očné lekárstvo) K. E. I., s miestom výkonu činnosti v R., H. X, znalečné vo výške 856,08 €, do pätnástich dní od právoplatnosti uznesenia.

2. Na odvolanie v časti výroku o trovách štátu a náhrade znalečného, Krajský súd v Košiciach (ďalej len odvolací súd) uznesením z 24. júla 2020 sp. zn. 5 Co 74/2020, odmietol odvolanie proti uzneseniu o znalečnom a napadnuté uznesenie vo výroku o trovách štátu zrušil.

3. Na podnet žalovaného podal generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len (generálny prokurátor) v zmysle § 458 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) dovolanie generálneho prokurátora (ďalej aj len dovolanie GP) v rozsahu výroku, ktorým odvolací súd odmietol odvolanie žalovaného proti uzneseniu o znalečnom, v tomto rozsahu navrhol napadnuté uzneseniu krajského súdu zrušiť.

3.1. Uviedol, že nesprávnym postupom súdom bolo porušené právo žalovaného na spravodlivý proces a prístup k súdu. Ak súd prvej inštancie rozhoduje o otázke, ktorá strana a v akom pomere nahrádza trov konania (teda o nároku na náhradu trov konania), je odvolanie vždy prípustné (§ 357 písm. m/ CSP). Súd prvej inštancie mal teda správne postupovať tak, že najskôr mal rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania; teda o tom, kto má platiť náhradu trov konania znalca. Proti výroku súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania malo byť odvolanie prípustné (§ 357 písm. m/ CSP). Až následne, po právoplatnosti výroku o nároku na náhradu trov konania, mohol súd prvej inštancie rozhodnúť o ich výške. Súd prvej inštancie však rozhodol o povinnosti zaplatiť konkrétne vyčíslenú výšku náhrady znalcovi bez toho, aby predtým rozhodol o nároku na náhradu trov konania, čo znamená, že uznesenie súdu prvej inštancie je v danom prípade treba interpretovať tak, že ide o uznesenie (súčasne) o nároku ako aj o výške trov konania. Z uvedeného dôvodu bolo prípustné odvolanie proti výroku súdu prvej inštancie, ktorým uložil žalovanému a intervenientovi zaplatiť súdnej znalkyni K. E. I. znalečné vo výške 856,08 € do 15 dní právoplatnosti uznesenia. Odvolací súd odvolanie nesprávne vyhodnotil ako neprípustné a nesprávne ho odmietol. Odvolanie malo byť vecne prejednané.

3.2. K otázke subsidiarity generálny prokurátor uviedol, že tak ako mimoriadne dovolanie podľa Občianskeho súdneho poriadku, aj dovolanie generálneho prokurátora podľa Civilného sporového poriadku je subsidiárnym mimoriadnym opravným prostriedkom. Je prípustné iba za predpokladu, že strana nemôže dosiahnuť ochranu práv inými právnymi prostriedkami, najmä inými prípustnými opravnými prostriedkami. Avšak, na rozdiel od inštitútu mimoriadneho dovolania, pri dovolaní generálneho prokurátora sa subsidiarita skúma v čase jeho podania (slová 'v čase jeho podania' v § 458 ods. 1 CSP). Ak strana mala možnosť, napríklad podať dovolanie, avšak tak v zákonnej lehote neurobila, nie je to prekážkou pre podanie dovolania generálneho prokurátora. Uvedená zmena v právnej úprave má svoje ratio essendi. Zákonodarcia totiž sprísnil prípustnosť dovolania generálneho prokurátora tým, že výslovne zakotvil princíp proporcionality. Musí ísť o také závažné pochybenie súdu, ktoré prevyšuje nad princípom právnej istoty. Ak je pochybenie súdu tak závažné, že dovolanie generálneho prokurátora (výnimočne) splní test proporcionality, potom potreba nápravy tejto vady ipso facto 'prevyšuje' aj nad tým, že strana mohla dosiahnuť nápravu v minulosti inak, hoci túto možnosť nevyužila. Z uvedeného dôvodu skoršia judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k otázke subsidiarity mimoriadneho dovolania nie je na novú právnu úpravu Civilného sporového poriadku aplikovateľná. V danom prípade mal podnecovateľ možnosť podať proti predmetnému uzneseniu dovolanie, podľa § 419 CSP, ak by bolo prípustné. Lehota na podanie dovolania mu márne uplynula, pričom v čase podania dovolania GP už podnecovateľ nedisponuje žiadnym iným prostriedkom nápravy. Uviedol, že samotná otázka, či by v súdnom prípade mohol žalovaný sám podať dovolanie podľa § 419 CSP (in concreto podľa § 420 písm. f/ CSP - pre porušenie práva na spravodlivý proces) je vzhľadom na súčasnú právnu prax nevyjasnená. Na jednej strane, v zmysle uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 6 Cdo 160/2017, publikovaného pod číslom R 73/2018 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky: „Uznesenie odvolacieho súdu o náhrade trov konania nie je rozhodnutím, ktorým sa konanie končí v zmysle ustanovenia § 420 CSP, i keď odvolací súd o náhrade trov konania rozhodol samostatným uznesením vydaným až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.“ Podľa citovaného rozhodnutia teda dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov konania prípustné nie je. Na druhej strane, interpretácia o prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov konania vyplýva z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. októbra 2016 sp. zn. 1Cob 472/2016 v spojení s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky z 15. augusta 2018 č. k. I. US 275/2018-14. V každom prípade, žalovanému v súdnej veci (podávateľovi podnetu na dovolanie generálneho prokurátora) nemôže byť na ťarchu (za účelom posúdenia podmienky subsidiarity tohto dovolania generálneho prokurátora), že otázka prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov konania je v praxi najvyšších súdnych autorít posudzovaná rozdielne. Žalovaný sa mohol dôvodne spoliehať, že podľa §

420 CSP bolo dovolanie v danej veci neprípustné a nemusel ho preto využiť pred podaním podnetu generálnemu prokurátorovi.

3.3. V časti dovolania GP, ktorá sa týka princípu proporcionality, generálny prokurátor uviedol, že Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) „pripúšťa zásah do konečného súdneho rozhodnutia ako výnimku zo zásady právnej istoty a zo zásady res iudicata, ak je takýto zásah odôvodnený potrebou nápravy fundamentálnej chyby súdneho rozhodnutia. Vádu, ku ktorej v danom prípade došlo, označil generálny prokurátor za fundamentálnu, z dôvodu, že postupom odvolacieho súdu došlo porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces (porušenie práva na prístup k súdu). Uznesenie odvolacieho súdu nie je meritórnym rozhodnutím, a jeho zrušením preto nedôjde k zásahu do princípu res iudicata. Možno preto konštatovať, že potreba nápravy fundamentálnej vady (zásah do práva na spravodlivý proces) prevyšuje nad záujmom zachovania nezmeniteľnosti súdneho rozhodnutia a nad princípom právnej istoty“.

4. Žalovaný ako i intervenient vo svojich vyjadreniach k dovolaniu GP sa pripojili k jeho dôvodom a žiadali, aby dovolací súd vyhovel návrhu na zrušenie uznesenia odvolacieho súdu.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie GP podal oprávnený subjekt v zákonom stanovenej lehote (§ 461 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 464 CSP v spojení s § 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie GP treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 464 CSP v spojení s § 451 ods. 3 CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Proti právoplatnému rozhodnutiu súdu je prípustné dovolanie generálneho prokurátora, ak to vyžaduje ochrana práv a túto ochranu nemožno v čase podania dovolania generálneho prokurátora dosiahnuť inými právnymi prostriedkami (§ 458 ods. 1 CSP).

7. Dovolanie generálneho prokurátora je prípustné iba za predpokladu, že právoplatné rozhodnutie súdu porušuje právo na spravodlivý proces alebo trpí vadami, ktoré majú za následok závažné porušenie práva spočívajúce v právnych záveroch, ktoré sú svojvoľné alebo neudržateľné a ak potreba zrušiť rozhodnutie prevyšuje nad záujmom zachovania jeho nezmeniteľnosti a nad princípom právnej istoty (§ 458 ods. 2 CSP).

8. Najvyšší súd sa už pri svojom rozhodovaní (pozri 3 CdoGp 1/2017) podrobne vyjadril k princípu subsidiarity mimoriadnych opravných prostriedkov upravených v Civilnom sporovom poriadku.

8.1. Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len ESLP) vo svojich rozsudkoch vychádza zo záverov Európskej komisie pre demokraciu prostredníctvom práva (Benátskej komisie), ktorá v správe o nezávislosti súdneho systému ako reakciu na právomoc prokuratúry v post-sovietskych štátoch podať mimoriadny opravný prostriedok akcentuje zásadu, že súdne rozhodnutie by nemalo podliehať žiadnej revízii mimo odvolacieho konania, najmä nie prostredníctvom protestu prokurátora alebo iného štátneho orgánu (štátneho úradníka) a zároveň mimo odvolacieho konania po právoplatnosti. Ako uviedol Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len ústavný súd), „z početnej judikatúry ESLP možno vyvodiť kritický postoj ESLP k mimoriadnym opravným prostriedkom, ktoré závisia od úvahy príslušného orgánu verejnej moci, či dôjde k podaniu takéhoto mimoriadneho opravného prostriedku alebo nie a následne k vyneseniu rozhodnutia, ktorým sa zruší právoplatné konečné rozhodnutie“ [pozri rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 357/2013, I. ÚS 216/2016, I. ÚS 277/2016 . V náleze zo 14. februára 2017 sp. zn. II. ÚS 793/2016, ústavný súd uviedol, že „signály o medzinárodnoprávnej zodpovednosti za systémový problém v civilnom práve majú byť vyvážené Národnou radou Slovenskej republiky, exekutívou a v tomto špecifickom prípade aj generálnym prokurátorom v koncepcii (ne)podávania mimoriadneho dovolania“. I keď judikatúra ESLP v prípade zásadnej (fundamentálnej) vady konania alebo závažnému excesu pripúšťa zásah do právnej istoty nastolenej právoplatným rozhodnutím vnútroštátneho súdu, zotrúva zároveň na tom, že subjekt, ktorý je takouto vadou alebo excesom negatívne dotknutý, je povinný vyčerpať všetky dostupné procesné prostriedky nápravy (Van Oosterwijk proti Belgicku).

8.2. Dovolací súd nemá dôvod odstúpiť od názoru, že pokiaľ doterajšie závery ESLP, ústavného súdu i samotného najvyššieho súdu na mimoriadny opravný prostriedok podaný tým, kto nebol účastníkom

civilného konania, zodpovedali predchádzajúcemu „ultraaktívnemu“ procesnému kódexu (porovnaj II. ÚS 793/2016 a II. ÚS 454/2016), o to viac sú namieste za účinnosti nového civilného sporového predpisu, ktorý už takým nie je. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu nie je žiadny dôvod, aby sa predmetné právne závery týkajúce sa zásady subsidiarity, ku ktorým do 30. júna 2016 dospela judikatúra súdov (ESLP, ústavného a najvyššieho súdu) vo vzťahu k mimoriadnemu dovolaniu (§ 243e až § 243j O.s.p.), neuplatňovali po tomto dni vo vzťahu k dovolaniu GP (opäť pozri 3 CdoGP 1/2017).

8.3. Dovolací súd opakovane upozorňuje na stále platnú zásadu, že právo patrí bdelym („vigilantibus iura scripta sunt“), ktorá zdôrazňuje procesnú povinnosť strany sporu vyvinúť vlastnú aktivitu a iniciatívu tak, aby sama svojimi procesnými úkonmi riadne, včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou sledovala ochranu svojich subjektívnych práv. Tejto zásade rozhodne nezodpovedá postup strany sporu, ktorá mala v určitom prípade možnosť napadnúť rozhodnutie súdu dovolaním, túto možnosť ale nevyužila, i keď ním mohla dosiahnuť zrušenie (zmenu) rozhodnutia. Pokiaľ strana sporu túto možnosť nevyužila (to znamená nerealizovala svoje procesné dispozičné oprávnenie), nemôže byť právnou istota druhej strany sporu, ktorá sa spolieha na záväzné a nezmeniteľné rozhodnutie súdu, narušená dovolaním GP. V prípade, že strana sporu zostane v naznačenom smere pasívna, je (neskoršia) aktivita subjektu odlišného od strany sporu vyúsťajúca do podania mimoriadneho opravného prostriedku neprípustná a nemôže mať procesné dôsledky umožňujúce uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu.

9. Najvyšší súd sa nestotožňuje s názorom generálneho prokurátora, podľa ktorého pri dovolaní generálneho prokurátora sa subsidiarita skúma (len) v čase jeho podania (slová 'v čase jeho podania' v § 458 ods. 1 CSP).

9.1. Subsidiaritu dovolania GP treba chápať v dvoch rovinách.

9.2. V prvej rovine má zásadný význam otázka, či podnet na dovolanie GP podal „bdelý subjekt“. V tejto rovine ide o subsidiárny aspekt dovolania GP vo vzťahu k všetkým riadnym a mimoriadnym opravným prostriedkom, ktoré mal podnecovateľ k dispozícii v čase, keď sa sám mohol domôcť ochrany svojich práv. Akcentuje sa, že ten, kto pri ochrane svojich práv zanedbal dostupné možnosti vlastnej procesnej aktivity, nemôže sa následne domáhať ochrany práv prostredníctvom neskoršej aktivity od neho odlišného subjektu. Princíp subsidiarity v tejto rovine vyjadrujú závery už spomenutej doterajšej judikatúry ESLP, ústavného súdu a najvyššieho súdu, v zmysle ktorých procesná aktivita (podanie mimoriadneho opravného prostriedku) subjektu odlišného od strany sporu nemôže mať žiadne opodstatnenie, ak strana sporu zostala procesne pasívna (nebola „bdelá“) v čase, keď mohla jej dostupnými procesnými prostriedkami sama chrániť svoje práva.

9.3. V druhej rovine princíp subsidiarity vedie k skúmaniu možnosti ochrany práv toho, kto bol „bdelý“. K riešeniu otázok súvisiacich s princípom subsidiarity v tejto rovine pristupuje dovolací súd (až) vtedy, keď podnecovateľ nezostal procesne pasívny a vyčerpal možnosť podať dovolanie, nebol ale úspešný. Len vtedy dovolací súd skúma, či „v čase podania“ dovolania GP nemožno ochranu jeho práv dosiahnuť inými právnymi prostriedkami (§ 458 ods. 1 CSP).

9.4. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu z § 458 ods. 1 CSP teda nevyplýva, že zachovanie princípu subsidiarity sa skúma len v čase podania dovolania GP.

10. S prihliadnutým na doterajšiu judikatúru ESLP naďalej zastáva dovolací súd názor, podľa ktorého ustanovenie § 458 ods. 1 CSP nepripúšťa interpretáciu, v zmysle ktorej by generálny prokurátor (ak dospeje k záveru o existencii fundamentálnej procesnej vady) bol oprávnený podať dovolanie GP vtedy, keď strana sporu mohla predtým sama svojou procesnou aktivitou - podaním dovolania - dosiahnuť nápravu procesnej vady alebo nesprávnosti, predmetnú (reálne existujúcu) možnosť ale nevyužila, zostala procesne pasívna a až v čase, kedy už nemá k dispozícii prostriedok nápravy, žiada ochranu svojich práv od generálneho prokurátora. Takýto výklad uvedeného ustanovenia sa dostáva do príkreho rozporu s už uvedenou judikatúrou a tiež zásadou „vigilantibus iura scripta sunt“ a vytvára priestor pre obchádzanie dovolania prostredníctvom dovolania GP.

11. Dovolací súd pri riešení otázky prípustnosti dovolania GP, ktorá je vyvodzovaná z existencie fundamentálnej procesnej vady, musí zachovať istú postupnosť. V prvom poradí rieši napríklad otázku zachovania lehoty na podanie dovolania GP, jeho podania oprávneným subjektom a na základe podnetu

procesnej strany. Pokiaľ v rámci tohto posudzovania nezistí dôvod pre odmietnutie dovolania GP, následne posudzuje otázky súvisiace s princípom subsidiarity tohto mimoriadneho opravného prostriedku v oboch vyššie spomenutých rovinách, najmä skúma, či podnecovateľ vyčerpal všetky jemu dostupné prostriedky, ktorými sa sám mohol domôcť nápravy vytýkaných väd, prípadne či v čase podania dovolania GP nemožno ochranu jeho práv dosiahnuť inými prostriedkami, vid' bod 9.2., 9.3.). K riešeniu otázok, ktoré vyplývajú z uplatnenia princípu proporcionality, dovolací súd pristupuje až v prípade, že nezistil dôvod pre odmietnutie dovolania GP z niektorého dôvodu patriaceho do skôr skúmaného okruhu otázok. Len ak podnecovateľ využil všetky jemu dostupné opravné prostriedky, nebol však úspešný, môže dovolací súd pristúpiť k skúmaniu, či generálnym prokurátorom napadnuté právoplatné rozhodnutie súdu porušuje právo na spravodlivý proces alebo trpí vadami, ktoré majú za následok závažné porušenie práva, prípadne či potreba zrušiť napadnuté rozhodnutie prevyšuje nad záujmom zachovania jeho nezmeniteľnosti a nad princípom právnej istoty.

12. V danom prípade generálny prokurátor tvrdí, že postupom odvolacieho súdu došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces (porušenie práva na prístup k súdu), keď odmietol odvolanie proti priznaniu znalečného (t. j. o trovách konania) ako neprípustné. Sám uviedol, že žalovaný mohol podať dovolanie podľa § 419 CSP, ak by bolo prípustné, avšak žalovanému v súdnej veci (podávateľovi podnetu na dovolanie generálneho prokurátora) nemôže byť na ťarchu, že otázka prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov konania je v praxi najvyšších súdnych autorít posudzovaná rozdielne. Žalovaný sa mohol dôvodne spoliehať, že podľa § 420 CSP bolo dovolanie v danej veci neprípustné a nemusel ho preto využiť pred podaním podnetu generálnemu prokurátorovi.

13. Ak by dovolací súd prijal takýto záver, potom by mohol viesť až k tomu, keďže rozhodovacia prax odvolacieho súdu nie je, veľakrát bohužiaľ dosiaľ zjednotená, že by dovolanie GP nahrádzalo aktivitu strán, nespokojných s rozhodovaním súdov a takýto postup by vychýlil rovnosť strán v kontradiktórnom konaní v časti mimoriadnych opravných prostriedkov v prospech podávateľa podnetu.

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky má za úlohu okrem svojej rozhodovacej činnosti aj zjednocovať právne závery, má k tomu v CSP i vytvorené vhodné procesné prostriedky (§ 48 CSP). Podstatnú úlohu však má i rozhodovacia činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky.

15. Vo svetle uvedeného dovolací súd poukazuje, že sám mimoriadny dovoľateľ poukazuje na rozhodnutia tak najvyššieho súdu ako aj ústavného súdu, ktoré boli právnickej verejnosti známe dlho pred podaním predmetného dovolania GP a mali byť, i s poukazom, že podávateľ podnetu je zastúpený advokátom, známe i tomuto zástupcovi. Nemožno preto prihliadnuť k námietke, že: "žalovaný sa mohol dôvodne spoliehať, že podľa § 420 CSP bolo dovolanie v danej veci neprípustné a nemusel ho preto využiť pred podaním podnetu generálnemu prokurátorovi".

16. Pokiaľ preto dovoľateľ poukazoval na procesnú nesprávnosť a sám pripúšťa, že mohla založiť prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, ktorá podľa ustálenej rozhodovacej praxe zakladá prípustnosť dovolania strany sporu a teda žalovaný mal možnosť podať dovolanie a v ňom namietať porušenie práva na spravodlivý proces, napriek tomu však zostal procesne pasívny a dovolanie v zákonom určenej lehote nepodal, je neskoršia procesná aktivita generálneho prokurátora nenáležitá; dovolanie GP nemožno v takom prípade považovať za procesne prípustné. Dovolací súd preto v danom prípade ani nepristúpil k posúdeniu, či skutočne došlo k procesnej vade namietanej generálnym prokurátorom.

17. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd odmietol procesne neprípustné dovolanie GP podľa ustanovení § 464 CSP a § 447 písm. c/ CSP.

18. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní GP neodôvodňuje (§ 464 CSP v spojení s § 451 ods. 3 veta druhá CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.